

SOUBOJ S DIVOU ZVĚŠŤ - IV.

Ášter½, 29 Á•ervenec 2008

Tak roztomilá zvířátka, jako jsou ěipmankové, se hned tak nevidí. Asi je znáte alespoň z televize, ale stejně vám je pro jistotu trošku popíšu. Jsou to takoví malí hlodavci, něco mezi myšičkami, křemíkem a malinkou veverkou. Na zádech mají roztomilé proužky a jejich oči vypadají jako korálky. Celkově vypadají jako velice hezká plyšová hračka. Jenže... Jsou to ale hrozní hrabáci!

Pořád někde ryjí díry. Naštěstí jich nemáme kolem domu nějak moc a na zahrádce zatím opravdu moc ne. Asi jen občas ukradli nějaké rajče, které bylo dostatečně nízké a nebo nějaké koktejlkové, které mi uniklo a přezralé padlo na zem. Sedím tak jednou v kuchyni, povídám si po telefonu s taškou a z velikého okna se dívám na zahradku. Najednou se tam objeví tohle rozkošné zvířátko. S nadšením ho popisuju taškovi a ten mi jen tak říká něco jako: "Počkej, ten ti to tam sežere...". Já na to, že si myslím, že ne, že asi spíše jen hrabe v zemi a hledá hmyz. A jen jsem to dočeka, tak ten malý ěipmánek si předními packami přidržel květ okra. Lutého máku a chroust, už byl v něm. Aspoň, že se sežral jen ten květ, co už byl tak jako tak odkvetlý. Zabouchl okno, ěipmánek utekl a nejspíše se nacpal, a když jsme zase nebyli doma. Ale abych mu nekřídila, vášně tam žádné kytky nechýbaly, tak to asi jen ochutnával.

Jednoho dne, když manžel něco dělал na zahradě, přiběhl najednou za mnou do kuchyně a zděšeně ěipmank se nám zapletl do sítě, která sahala až na zem. Když mu chtěl pomoci, tak ěipmank celý vyplašen sebou tak mrskal, že se zapletl ještě víc. Manžel se bál, že se nám tam oběsí. No vidíte, ony se nám ty potvory roztomilý vrtají v zahradě a nám je jich ještě líto a nechceme, aby se jim něco špatného stalo. Tak jsem nasadila nejdříve gumové a pak silné hadrové pracovní rukavice a šla jsem vyprošovat. Ještě že za mnou manžel přiběhl s nůžkami, protože i když jsem zmítajícího se ěipmanka už držela v ruce, tak do toho namotanej, že to málem kolem krku tak natáhlo, že to teda rozhodně sundat nešlo. Opatrně jsem tedy potvůrku odstihla za krkem síť a celou dobu jsem ho držela jemně, abych ho nezmáčkla a něco mu v břiše nepoškodila, ale přitom tak, abych ho udržela. Jakmile ucítil, že je opět volný, vykoukl se mi a zmizel pod sousedovic plotem. No budiž, stejně bych ho pustila, co bych s ním asi tak mohla dělat? Do parku bych s ním neběžela, beztak by si našel cestu zpátky. Tak tolik o ěipmancích. Tím se taky uzavírá můj popis boje o zahrádku s divokou zvěří. Čekala bych, že skóre je přinejlepším nerozhodné, ale nevzdávám to, stojí to za těch pár ěerstvých pátírod. Vždyť vloni jsme měli ěerstvá rajčata, okurky a bazalku celé léto a do ještě do nedávna jsme je vynikající ložské nakládaly.

Giussi, Washington, DC